

slag var kommet under Behandling her, da er jeg forvisset om, at Meningerne vilde have været mere klarede, og Anskuelserne vilde have staaet mere bestemte, end Tilfældet nu er, og at der da mulig kunde have ligget en anden Fremgangsmaade for end den, vi nu bruge.

Minefald: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) fremsatte før den Paastand, at det var aabenbart, at jeg havde set fuldstændig urigtigt paa de Sager, der her foreligge. Hvis jeg turde svare det ærede Medlem i samme Tone som den, i hvilken han udtaler sig overfor mig, men det tør jeg ikke, thi jeg har hørt baade af ham og af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen) og af andre ærede Medlemmer, at det er kun dem og ikke mig, det er tilladt at bruge stærke Udtryk, saa vilde jeg sige, at det ærede Medlem har set fuldstændig urigtigt paa den Forbindelse, hvori jeg anførte de Citater, som jeg kom frem med af Aktors Indlæg i Rigsretssagen. Jeg tør dog maaske i al Beskedenhed sige, at det ærede Medlem har misforstaaet denne Forbindelse. Det ærede Medlem mente, at Aktors Indlæg i en Sag, som var tabt, ikke var den bedste Kilde at søge af, men jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, at til det, som jeg vilde bevise deraf, turde det være den allerbedste Kilde, som kunde have. Det, som i det Dieblif laa mellem mig og det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti), var Spørgsmaalet om, hvorvidt det var rigtigt, som det ærede Medlem havde paastaet, at der var fuldkommen Lighed og Ensartethed mellem den tidligere Rigsretsag og den, der nu foreligger til Forhandling, og naar jeg da ved Oplæsning af Aktors Udtalelser kunde godtgjøre, at naar man overførte dem paa den nu foreliggende Sag, saa maatte de ligefrem føre til en Frikjendelse, saa tror jeg, at der dermed tilstrækkelig blev godtgjort, hvad jeg vilde bevise, nemlig at Sagerne maa være i høi Grad forskjellig. Naar det ærede Medlem nu isørigt overfor de Udtalelser, som jeg oplæste fra Aktors Side, bemærkede, at man ikke kunde lægge Vægt paa dem, fordi det jo var aabenbart, at denne Mand, der hørte til vore politiske Meningsfæller, havde indvettet sine Uttringer saaledes, at de ikke skulde komme de vedkommende Ministre til Stabe i denne Sag, saa kan han jo ikke Andet end føle sig i høi Grad smigret over den umaadelige Skarpsindighed, som det ærede Medlem herved tillægger

ham, nemlig den, at han 20 Aar i Forveien havde forudset, at de Uttringer, han fremkom med, skulde komme til at passe paa den nu foreliggende Sag og komme dem til Gode, som det ærede Medlem mener ere hans politiske Meningsfæller. Jeg tror imidlertid, uagtet jeg ogsaa anser denne Mand for meget skarpsindig, at et saadant Skarpsyn dog ikke bør tillægges ham. Men naar det ærede Medlem videre sagde, at de Uttringer, Aktor har brugt, aldeles ikke kunne faae Anvendelse paa den nu foreliggende Sag, fordi Forholdet var et ganske andet, saa maa jeg sige, at, hvad det ærede Medlem anførte til Forsvar for sin Mening, ikke er Andet, end hvad der alt flere Gange er sagt, men som ligesaa ofte er blevet modbevist her i Thinget. Det ærede Medlem sagde, at dette Tilfælde med Theatret er aldeles forskjelligt fra alle andre, thi ikke blot var ved Theatret Ringen vedtagen, men der var ogsaa den aldeles bestemte Sum vedtagen, som skulde bruges dertil. Men det ærede Medlem maa ikke hende, hvorledes andre Love angaaende Bygningsarbejder ere affattede, naar han ikke tror, at det ikke netop altid er saaledes, man hører sig ad, at man ikke blot angiver, hvilken Gjensstand Pengene skulde bruges til, men ogsaa angiver, hvor mange Penge der maa bruges dertil. Saaledes udtrykker man sig altid, man siger aldrig — i det Mindste mig bekendt, — at det og det skal opføres, koste, hvad koste vil; man siger netop: Regjeringen bemyndiges til at opføre det og det og bemyndiges til i det Diemeb at anvende et saa og saa stort Beløb. Saaledes udtrykker man sig altid, og afskuret paa samme Maade har man gjort i dette Tilfælde; man har ikke ladet Regjeringen være Entrepreneur for en Bygning, som den skulde sørge for at faae opført for en vis Sum. Den eneste Fortjæl, der er i dette Tilfælde, er den, at den hele Sum ikke gaar af Statskassen, men at den derimod tildeels blev tilveiebragt ved Tilskud fra Kommunen og Private. Forholdet er i Virkeligheden det samme som det, Aktor under Rigsretssagen har omtalt, det er dette, at der er bevilget Penge til en Bygning, og at disse Penge ikke have slaet til. Naar det ærede Medlem sagde, at disse Uttringer af Aktor i Rigsretten i alt Fald ikke kunde passe paa Marmorkirken, saa var dette fuldkommen rigtigt. Der er mange Ting, som de ikke passe paa, og navnlig passe de ikke paa Marmorkirken; men dette har jeg heller ikke i fjerneste Maade søgt at antyde. Denne Sag